

повѣдватъ еволюционната теория и пр., сж красноречиви примѣри за това.

Моралната подготовка пъкъ на войната взима даже формата на едно фашизиране на обучението; отъ това именно гледище трѣбва да бжде разгледанъ преминаването на първия планъ отъ *борбата противъ училищното управление* въ много страни, особено въ Германия и Франция, а напоследъкъ и въ България съ така наречената *конференция на директоритѣ на гимназиитѣ*, състояла се презъ м. януарий м. г. Поддържани отъ държавната властъ, директоритѣ се организиратъ силно, присвояватъ си права на педагогическа инспекция и полицейски контролъ, изискватъ окончателно потвърждаване на тѣхнитѣ извънмѣрни материални и морални привилегии чрезъ промулгирането на една наредба за училищното управление. Въ сѣщото време тѣ действуватъ и направляватъ отъ вжтре реформистичнитѣ организации на основни и класни учители, напр. въ Англия, Франция и България. При такива условия, ясно е, че проблемата на директоритѣ е една важна политическа проблема: всѣки пътъ, когато буржуазията предприема офанзива противъ училището, на сцената се поставя въпроса за директоритѣ, които ѝ служатъ като проводници да налага всички свои гледища на училището. Касае се именно до единъ въпросъ, който се отнася до заробването на пролетарскитѣ деца, който е тѣсно свързанъ съ идеологичната подготовка на войната.¹⁾

А материалната и финансова подготовка на войната пъкъ изисква особено намаление на училищнитѣ бюджети и „*рационализация*“ на обучението подъ формата на концентрация на училищата, съ съкращение на учителскитѣ мѣста, увеличение числото на ученицитѣ по паралелки, продължение на часоветѣ и пр. Характерно е, че тази тенденция се проявява вече въ едно по-голъмо число страни, като се почне отъ голѣмитѣ държави, като Англия и Съединенитѣ Щати, и се дойде до най-малкитѣ държави, като Гватемала и България. Поради тоя фактъ, *безработицата на основнитѣ учители* съставлява една масова проблема въ много страни (Съединенитѣ Щати, Япония, Норвегия, Дания, Германия, Англия, Палестиня, България и пр.).

Противъ този реакционенъ курсъ въ областта на народната просвѣта въ навечерието на новата империалистическа война, подобно на физическитѣ работници, и работницитѣ отъ училищата реагиратъ чрезъ една усилена борба, минаватъ въ контра офанзива, която се ръководи предимно и единствено само отъ *Интернационала на работницитѣ по просвѣтата*. Главната задача на днешния моментъ на този Интернационалъ е именно, да *организира* всички тѣзи контра атаки; да групира около своитѣ лозунги всички присѣдинени, а така сжщо неорганизирани, или участвуващи въ други организации работници по просвѣтата; да мобилизира масата учители за борба противъ унижителнитѣ за учителството репресии на буржуазията.

Въ този духъ сж и решенията на седмия конгресъ на „Интернационала на работницитѣ по просвѣтата“, който е заседавалъ въ Хамбургъ отъ 10—14 августъ 1932 год.

¹⁾ Презъ м. февруарий т. г. директоритѣ на всички гимназии въ София, заедно съ началницитѣ въ Дирекцията на полицията имаха обща конференция.